

Ferenc pápánk szerdai katekézise
2013. június 19-én

Az Egyház Krisztus teste

Kedves Testvérek!

Ma egy másik elnevezésről, elmélkedünk, amellyel a II. Vatikáni Zsinat az Egyház természetét akarta kifejezni. A zsinat azt mondja, hogy *az Egyház Krisztus teste* (Lumen gentium 7.p.)

Az Apostolok Cselekedeteinek egy jól ismert részéből, Saul megtérésből szeretnék kiindulni, aki később a Pál nevet vette föl, és az evangélium nagy hirdetőinek egyike lett (vö. *ApCsel* 9,4–5). Saul üldözte a keresztényeket, de úton Damaszkusz felé a város kapuja előtt hirtelen fény ragyogta körül; a földre zuhant, és hallott egy hangot, amely ezt mondta neki: „Saul, Saul, miért üldözöl engem?” Ő kérdezte: „Ki vagy, Uram?”, és hang válaszolta: „Én vagyok Jézus, akit te üldözöl” (3–5. v.). Szent Pál ezen élménye mutatja, hogy milyen szoros kapcsolat van köztünk, keresztények és Krisztus között.

Amikor Jézus fölment a mennybe, nem hagyott árván bennünket, hanem a Szentlélek ajándékozásával a vele való egységünk még szorosabbá vált. A II. Vatikáni Zsinat tanítja, hogy Jézus „az összes nemzetből meghívott testvéreit Lelke közlésével titokzatosan a testévé tette” (Lumen Gentium 7.p.).

A test képe segít megértenünk ezt az Egyház és Krisztus közötti mély köteléket, amelyet Szent Pál az első korintusi levélben fejtett ki részletesen (v9. 12. f.).

Az Egyház nem segélyszervezet, nem kulturális vagy politikai egyesület, hanem élő test, amely úton van és tevékenykedik a történelemben. Ennek a testnek a feje Jézus, aki vezérli, táplálja és támogatja.

Ezt nagyon szeretném hangsúlyozni: ha a főt elválasztják a testtől, a személy nem éli túl. Ugyanígy az Egyházban: állandóan egyre szorosabb kapcsolatban kell maradnunk Jézussal.

De nem csak erről van szó: ahogyan egy test életéhez fontos az éltető nedvek keringése, ugyanígy lehetővé kell tennünk, hogy Jézus tevékenykedjék bennünk, hogy a szava irányítson, eucharisztikus jelenléte tápláljon, éltesen, és a szeretete adjon erőt ahhoz, hogy szeretni tudjuk a felebarátainkat. És ez mindig így legyen. Mindig és mindig!

Drága Testvéreim! Maradjunk egységben Jézussal, bízunk Benne, igazítsuk életünket az ő evangéliumához, táplálkozzunk a mindennapos imádsággal, Isten Igéjének hallgatásával, a szentségek vételével.

És itt elérkezünk az Egyháznak mint Krisztus testének egy újabb tulajdonságához. Szent Pál tanítja, hogy miként az emberi test tagjai sokfélék és különbözőek, mégis egy testet alkotnak, úgy valamennyiünket, akik meg vagyunk keresztelve, a Szentlélek egy testté alkotott (vö. *IKor* 12,12–13).

Az Egyházban tehát változatosság van, különböző feladatok és funkciók vannak; nem egyformaság, hanem a Szentlélek által ajándékozott adományok gazdagsága él benne. De

közösség és egység is van benne: valamennyien kapcsolatban vannak egymással, és valamennyien együttműködnek abban, hogy egyetlen, szorosan Krisztushoz kapcsolódó testet alkossanak.

Jól jegyezzük meg: az Egyház tagjaként élni azt jelenti, hogy egyesülünk Krisztussal, tőle kapjuk az isteni életet, amely mint keresztényeket éltet bennünket; azt jelenti, hogy egységben kell maradnunk a Pápával és a Püspökökkel, akik az egység és a közösség eszközei; azt jelenti, hogy meg kell tanulnunk felülemelkedni a személyeskedésen és megoszlásokon, hogy jobban megértsük egymást, és összhangba tudjuk hozni a tagok változatosságát és sajátos gazdagságát; egy szóval: hogy nagyobb jóakarattal legyünk Isten és a körülöttünk lévő emberek felé a családban, a plébánián, az egyesületekben.

A testnek és tagoknak egynek kell lenniük, ha élni akarnak! Az egység magasabbrendűség, mint a konfliktusok, mindig! A konfliktusok, ha nem oldjuk meg jól, elválasztanak egymástól, elválasztanak Istentől. Igaz, a konfliktusok segíthetik a növekedést, de megoszlást is okozhatnak. Ne a megoszlások, az egymással való küzdelmek útját járjuk! Legyünk egyek, valamennyien egyek minden különbözőségünkkel együtt, de egyek, mindig: ez Jézus útja! Az egység magasabbrendűség mint a konfliktusok.

Az egység kegyelem, amelyet kérnünk kell az Úrtól, hogy szabadítson meg a megoszlás kísértésétől, az egymással való harctól, az önzéstől, a fecsegtől. Mennyi bajt okoz a fecseges, mennyi bajt! Soha nem szabad fecsegni a másikról, soha! Mennyi bajt okoznak az Egyháznak a keresztények közötti megoszlások, a pártoskodások, az egyéni érdekek! A saját köreinkben lévő megoszlások, de a közösségek közötti megoszlások is: evangéliumi keresztények, ortodox keresztények, katolikus keresztények – de miért megoszlottak?

Keresnünk kell, hogy mivel járulhatunk hozzá az egységhez. Elmondok egy esetet: ma, mielőtt ide indultam, kb. fél órát, mintegy negyven percet töltöttem egy evangélikus pásztorral, együtt imádkoztunk, kerestük az egységet.

De nekünk katolikusoknak egymás között is, és a többi keresztényekkel együtt is imádkoznunk kell, hogy az Úr ajándékozzon meg minket az egységgel, az egymás közti egységgel. De hogyan juthatnánk egységre a többi keresztényekkel, ha nem vagyunk képesek önmagunkon belül mint katolikusok egységben élni? Egységben élni a családban? Hány családban zajlik háború, és meg vannak osztva! Keressétek az egységet, az egységet, amely építi az Egyházat. Az egység Jézus Krisztustól jön. Ő küldi nekünk a Szentlelket, aki létrehozza az egységet.

Kedves Testvérek! Kérjük Istentől, segítsen, hogy az Egyház – Krisztussal egyre mélyebben egységben lévő – Testének tagjai lehessünk; segítsen, hogy ne okozunk fájdalmat az Egyház Testének konfliktusainkkal, megoszlásainkkal, önzéseinkkel; segítsen, hogy egymással szoros kapcsolatban lévő, eleven tagok lehessünk, akiket egyetlen erő, a szeretet forraszt össze, amelyet a Szentlélek áraszt a szívünkbe (vö. Róm 5,5).

Fordította Diós István
Készült a Pálos Könyvtárban